

— Иванчо, Иванчо!

И братовчедъ ми и азъ се затекохме къмъ прозореца.

Прѣдъ него стоеше чичо ми Стефанъ, баща на съарестуванія съ мене братовчедъ.

— Свършиха се мжкитѣ, ни каза той. Царското правителство се умилистави и за насъ, и утрѣ вие и ние всички тръгваме за Цариградъ.

Своеобразна бѣше наистина тая милость, която за двама неизслѣдвани и не сждени виновници, прашаше двадесетъ съвършено невинни лица на заточение. Но бѣдниягъ ми чичо, въ радостта си, че ни вижда вече избавени отъ смъртното наказание, забравяше теглата, на които цѣлитѣ ни сѣмейства се излагаха, и бѣше искрено признателенъ за мѣрката, която се бѣше взела за насъ.

Той се оттегли, и подиръ малко ние видѣхме и него и стария ни чичо Христо и баща ми, да се качватъ по стълбата която водѣше въ горния етажъ на полицейското помѣщение, и разбрахме, че оная нощъ и тѣ щѣха ди бждатъ гости на държавата, въ гостолюбивитѣ салони на пловдивската полиция.

Не слѣдъ много единъ полицейски ме повика, като ми яви, че английскитъ вице-консулъ, г. Калвертъ, искалъ да ме види. Азъ се срѣцнахъ съ г. консула въ втората стая на полицейската канцелария и се научихъ, че слѣдъ продължителни старания, посолствата въ Цариградъ толкова само успѣли да сторятъ за насъ — да идемъ ние на заточение, но същевременно да тръгнатъ съ насъ за Цариградъ и всичкитѣ членове на тритѣ Гешови сѣмейства, мжже и жени, стари, млади и дѣца. Въ присждата за интерниране фигурирало и името на второто ми дете, момиче на деветъ мѣсеца! Очевидно, неговото оставане въ Пловдивъ е било невъобразимо опасно за империята.

Колкото за мѣстоназначението на двамата насъ виновници, г. Калвертъ ме увѣдоми, че то било нѣкой градъ въ Азия, но че и това разпореждане могло да се промѣни веднажъ като стигнемъ въ Цариградъ.

Благодарихъ на г. Калверта, помолихъ го да ходатайствува, за да се обхождатъ добрѣ съ сѣмействата ни, и слѣдъ като попросихъ позволение да ни пуснатъ при бащитѣ ни, азъ се оттеглихъ въ стаята ни.